

PRVI DAN

Tretja novela: O treh prstanih

Pripoveduje Filomena

Saladin je postal in preprostega moža sultan in je v mnogih bitkah premagal saracenske in krščanske kralje. Ko je v raznih vojnah porabil vse svoje zaklade in je zaradi nesreče naenkrat potreboval veliko denarja in ni vedel od kod ga naj dobi se je spomnil bogatega Žida Melkizedeka, ki je v Aleksandriji posojal denar na oderuške obresti. Žid mu sam od sebe denarja ne bi posodil, zato se je moral Saladin spomniti nekaj s čemer bi prisilil Žida, da bi mu denar posodil. Dal ga je poklicati in ga posedel poleg sebe, ter ga začel ogovarjati, da je slišal da je izjemen in moder mož in da bi mu rad zaradi tega postavil eno nedolžno vprašanje. Katerega od treh zakonov ima za resničnega: judovskega, krščanskega ali saracenskega. Žid je vedel da se nikakor ne sme zagovoriti in je pazil kako nebi užalil ali pa pohvalil ene več kot drugi dve. Zato mu je rekel da ga to spominja na zgodbo, ki se je začela tako, da je slišal o nekem bogatem možu, ki je imel med svojimi zakladi najljubši prstan in mu je želel dati nek pomen, zato se je spomnil, da tisti izmed njegovih sinov, ki ga bo dobil, tisti bo zavladal namesto njega in ga morajo vsi častiti tako kot njega. Sin kateremu je prstan zapustil je tradicijo ponovil in tako se je ponavljalo, dokler ni prišlo do nekega očeta, ki je imel tri sinove in vse tri enako rad. Vsi trije so hodili k njemu in ga prosili za prstan a ni se mogel odločiti. Zato se je spomnil ideje, da bi prstan potrojil in je dal narediti dva natanko enaka, da jih še sam ni mogel ločiti. Nato je dal vsem trem sinovom prstane in ko je preminil nihče ni vedel kdo je naslednik. To je žid primerjal s tremi verami, ki jih je bog dal trem ljudstvom in da vsako ljudstvo misli da se mora ravnati po svoji veri, kdo pa ima prav je enako vprašanje kot kdo je naslednik.

Sedma novela: O Primassu in cligniškem opatu

Pripoveduje filostrato

Govori o Canu della Scala, ki je nekega dne, ki je sklenil da priredi v Veroni veliko slavje , kamor je povabil mnoge ljudi iz vsega sveta, vendar je kar naenkrat brez kakršnega koli razloga slavje odpovedal, poskrbel za tiste ki so že prišli in jih hitro odslovil. Ostal je samo Bergamino, mož brez vsega, ki je v nekaj dneh spoznal, da ga nihče ne pokliče in je ostal v gostišču v katerem je plačeval s oblekami, ki jih je prinesel s seboj rekel si je, da bo pil in jedel še na zadnajo obleko, potem pa se bo odpravil domov. Videl ga je Cane in ga vprašal zakaj ej tako otožen, ta pa mu je odgovoril z novelo o Primasso-tu. Slavni gospod, ki je živel v Parizu in je slišal o najbogatejšem prelatu : cligniškem opatu, da zastonj daje jesti, piti in spati. Vzel je tri kose kruha, za vsak slučaj če bi morda zašel in se odpravil na pot. Ko je prispel so ga posedli za mizo in čakali opata. Ko je opat prišel in zagledal Primassota ni vedel kdo je , vendar se je zgražal komu daje jesti za svojo mizo. Čakal je da bi Primasso odšel in pošiljal služabnike gledat za njim. Toda Primasso ni odšel, ampak je čez nekaj časa začel jesti svoj kruh naprej prvi kos nato drugo in še tretji. Opat je uvidel da je naredil napako, ko je tako mislil o ubogemu Primasso, saj je izvedel, da je Primasso prišel pogledat njegov sijaj in ga takrat pogostil ter mu za domov podaril konja. Canu je vedel o cem BErgamino govori, zato ga je oblekel in mu dal denarja ter konja.

Osma novela: O skoposti Ermina de'Grimaldi

Lauretta pripoveduje

Pred davnimi časi je v Genovi živel bogati trgovec Ermino skopi je imel veliko denarja. Bil je najbogatejši in je slovel po Italiji kot noben drug, vendar mu je bilo škoda denar zapraviti tudi za obleko in hrano, ki jo je sam jedel. Nekega dne pa je v Genova prišel Guiglielmo Borsiere, dober govornik in pošten mož, ki ga je ljudstvo častilo in so ga radi videli in ko je slišal za Erminota ga je hotel spoznati. Ermino je bil skop, vendar je imel ponos in je že prej slišal da je Guiglielmo vrl možak, zato ga je sprejel s prijateljskimi besedami ter se vneto pogovarjal z njim o mnogih stvareh. Odvedel ga je v svojo novo hišo in ga vprašal s čim naj poslika stene, ta mu je odvrnil da naj naslika vljudnost in od takrat naprej je bil najradodarnejši plemenitaš.

Deveta novela: Gospa iz Guascogne zbode ciprskega kralja

Pripoveduje Elisa

Čas prvega ciprskega kralja je plemenita gospa iz Guascogne poromala k božjemu grobu in ko se je vračala je prišla na Ciper kjer so jo hudobneži opravljali. Sklenila je da se bo obrnila na kralja, ker jo je to zelo bolelo, vendar je bila od nekoga posvarjena da je kralj mehkužen in ne bo naredil ničesar, ker samo drži stvari v sebi in nikoli ne vzkipi. Ampak gospala se je odločila, da bo vseeno odšla do njega, če ne zato, da bodo možje kaznovani pa zato, da bo lahko nekoga zakrivila za ta zločin in se bo po izpovedi boljše počutila. Odšla je do njega in mu napletala o tem, kako je moder in nevzkipljiv in da bi rada svoje breme dala njemu, ker se bo on boljše obnašal, kot ona. Kralj pa se je zbudil ob njeni žalitvi in od takrat naprej vladal strožje in maščeval vsakega ki je pregrešil čast njegove krone.

DRUGI DAN

Prva novela: O Martellinovi prevari

Pripoveduje Neifila

V Trevisu je živel nemec Henrik, ki je bil siromašen in je za plačilo prenašal bremena. Ko je umrl so ob njegovi smrti uri zvonovi sami zvonili, zaradi česar so vsi menili da je bil Henrik svetnik. Njegovo truplo so odnesli v cerkev in tam je veljal za svetega, saj bi ozdravil kogarkoli, ki je bil slep,

gluh, bolan s samo enim dotikom. V mesto so prišli Stecchi, Martellino in Marchese. S namenom da bi videli truplo, se ej Martellino pretvarjal, da j ehrom, vendar ga je izdal Florentinec in so ga pretepli. Marchese ga je hotel rešiti in je rekel straži da mu je Martellino sunil denarnico in so ga odvedli do mestnega sodnika ta ga je hotel z mučenjem pripraviti do priznanja, vendar se je Martellino uprl in dal poklicati nekaj mož, ki so se zlagali o njegovi kraji ter naročil naj preverijo da je res prvi dan v Trevisu. Ko sta Marchese in Stecchi uvidela kaj sta storila sta odhitela do gostilničarja, ki ju je peljal k Sandru Agolantiju, ki je imel velik vpliv pri županu. Župan je poslal po Martellina in ga na silo, proti volji sodnika vzel. Martellino je objasnil zadevo in Župan jih je domov poslal v novih oblačilih.

TRETJI DAN

Druga novela: O Gostanzi in Martucciu Gomitu

Pripoveduje Emilia

Lizu sicilije je Liparski otok, na njem živi Gostanza, v katero se zaljubi Martuccio Gomito vendar ga njen oče zavrne, ker je reven in Martuccio priseže da se na otok ne vrne dokler ne bo bogat. Ropal je ljudi po obali Berberije in pri tem kopičil bogastvo dokler ga nekatere saracenske ladje niso vrgli v ječo v Tunis, potopili njegovih tovarišev in mu vzeli bogastvo. Ko je Gostanza žalovala za Martuccio si je hotela vzeti življenje, vendar ni prenesla da bi se ubila, zato se je spravila v položaj kjer ne more uiti smrti. Neko noč se je pretihotapila v pristanišče in vzela barčico z namenom, da bi jo odneslo na pečine, ampak jo je mirno morje zaneslo na obalo blizu mesta Suse, kjer jo je videla ženica, ki je sušila mreže ribičev in je želela obvarovati deklico, ker je mislila da je speči ribič in jo je zbudila. Gostanza je od nje izvedela da je v Berberiji, blizu Suse in ker je deklica začela jokati, da ni pripla v smrt, jo je dobra ženska povabila v svojo kočico in ji dala jesti in piti, Gostanza pa ji je povedala svojo zgodbo. Deklica je izvedela da je dobri gospej ime Carapresa in je Trapanov, zato jo je prosila naj ji pomaga. Carapresa jo je odpeljala v Suso, kjer jo je predstavila gospe, ki jo je vzela k sebi. Tam so izdelovali predmete in delale s svilo, palmovino in usnjem, kar so naučile tudi Gostanzo in je ostala pri njih doma pa so jo objokovali mrtvo. Takrat je v Tunisu vladal kralj MAriabdela. Neki mladenič v Granadi je hodil proti mestu, da bi si vzel prostor in to je Mariamdel slišal zato je postavil obrambo. Martuccio pa mu je svetoval da naj naredi puscice, ki bodo uporabne samo za tanke tetive in jih po izstrelu sovražniki ne bodo mogli se enkrat uporabiti. Tako je biu Martuccio povišan kar se ej razvedelo po vsej deželi, tudi Gostanza je slišala to in prosila gospo pri kateri je bivala ce jo lahko pelje v Tunis, da vidi ce so govorice resnične. Gospa ji je ustregla in jo plejala k svoji sorodnici pa tudi Carapresa je sla zraven in sta njo poslali povprašat če so govorice resnične. Carapresa je izvedela da so, in je odšla k Martucciu in rekla da naj pride na njen dom pogledat nekoga ki ga želi videti. Martuccio je prišel in ko je videl Gostanzo sta se ponovno zaljubila. Povedala mu je svoje prigode in on jih je povedal kralju in kralj ju je poročil ter nagradil oba, vključno s plemenito gospo pri kateri sta živela in Martuccio, Gostanza in Carapresa so se vrnili na Liparski otok .

Peta novela: O deklici iz Faenze

Pripoveduje Neilfa

Bila sta dva lombarda v mestu Fanu: Giacomino in Guidotto. Guidotto je na svoji smrtni postelji brez prijateljev, znancev ali sorodnikov zapustil vse imetje vključno s svojo desetletno deklico Giacominu, ta pa se je ko je izvedel da so se razmere izboljšale preselil v mesto Faenzi. Tam je deklica odrasla in vanjo sta se zaljubila sva Giannol in Minghino, ki sta postala sovražnika. Giacomino je imel služabnika Crivella, ki jeGiannolu obljubil, da mu bo pomagal do prelepega dekleta, imel pa je tudi služabnico, ki je enako obljubila Minghinu, v katerega se je dekle preko pisem tudi zaljubila. Nekega večera, ko je Giacomino odšel z doma na večerjo sta se nevedoč oba Giannolu in Minghino odpravila k dekletu. Ko sta se srečala sta se udarila in kmalu so se vpletli tudi sosedje. Prihiteli so kapitanovi stražniki in odvedli Minghina Giannola in Crivella v ječo. Ko se je Giacomino vrnil je bil žalosten dokler ni izvedel da dekle ni imeli ničesar pri tem, ampak se ej odločil da jo mora hitro omožiti. Ko so fantovi sorodniki izvedeli za dogodek so hitro odšli do Giacomina in ga prosili za odpuščanje zaradi nespametnih mladeničev. Giacomino pa jim je povedal zgodbo kako je dobil deklico in da ne ve od kod prihaja, ker jo je dobil od prijatelja ki je ob groznih časih v Faenzi v hiši našel in odpeljal ker ga je poklicala ata. V množici poslušalcev oa je bil tudi Guiglielmino, ki je bil takrat tudi v tej hiši in je vedel čigava je: od gospoda Bernabuccia, ki je bil tudi zdaj tukaj. Povedal mu je da je takrat izgubil hči, ki je bila ravno toliko stara in da ima l+križasto brazgotino za ušesom. Prosil je Giacomina ce ga pelje do deklice in dvigne lase nad levim ušesom in res je bila njegova hči. Odpeljal jo je domov in

spustili so Giannola, ki je bil sin Bernabuccia, se pravi dekletin brat, njo poročil z Minghinom in osvobodil tudi služabnika.

ŠESTI DAN

Druga novela: O duhoviti besedi peka Cistija

Pripoveduje Pampinea

Papež Bonifacij pošlje plemenitnike po neke zadeve, ki so se nastanili v hiši Gerija Spine v Firenco. Ti so vsako jutro hodili mimo cerkve Santa Maria Ughe, kjer je imel pek Cisti pekarno in najboljše vino, vendar se mu je zdelo nespoštljivo da bi on povabil nekega tako uglednega gospoda kot je Geri in je naredil tako, da se je Geri povabil sam. Vsako jutro je na vrt postavil liter vina in očiščene kozarce in tretji dan ga je egeri opazil, ga ogovoril in prišel k njemu na vino potem vsak dan s svojimi plemenitniki. Zadnji dan preden so odšli pa jih je priredil veliko slavje, nanj povabil tudi Cisti, vendar je zavrnil. Poslal je služabnika k Cisti, po vino in ta je vzel veliko steklenico pa ga je Cisti zavrnil in tako je služabnik hodil od Gerija do Cisti dokler ni Cisti rekel da Geri tega te steklenice ne pošilja njemu temveč Arni, takrat je Geri uvidel da je služabnik vzel napačno steklenico. Cisti mu je kasneje povedal da to vino ni za služinčad. Geri se mu je zahvalil in od tedaj naprej sta bila vedno prijatelja.

Četrta novela: Kuhar Chichibio in žerjavi z eno nogo

Pripoveduje Neifila

Currado Gianfigliuzzi je bil plemenit meščan tega mesta (Firenca) in imel je beneškega kuharja Chichibiu, kateremu je dal speči žerjava. Chichibiu je ubogal in ga spekel, pa je v kuhinja vstopila njegova ljubica Brunetta in mu zagrozila da ji je dal bedro ko pa so to mogli postreči se je Currado zlagal da imajo žerjavi le eno nogo. Currado mu je rekel da mu mora to naslednje jutro dokazati ali pa ga bo dal pretepsti zaradi laganja. Res sta naslednj jutro odšla in Chichibiu je pokazal gospodarju speče žerjave na eni nogi, vendar je Currado zavpil in so iztegnili skrite noge, Chichibiuov izgovor pa je bil, da včeraj ni zavpil ko je streljal zato so imeli le eno nogo.

Peta novela: Gospod Forese in mojster Giotto

Pripoveduje Pamfilio

Govori o dveh someščanih Forese de Rabatta, ki je bil manjši ploščatega obraza in topega nosu, ampak učen in veljal je za zakladnico izobraženega uma. Drugi je bil Giotto pa je bil neprekašan umetnik in ni je bilo stvari, ki je on nebi znal naslikati, narisati in ta dela so izgledala kot stvari same, ni bil nič lepši ob Foreseja. Forese in Giotto sta imela v Mugellu svoja posestva, in ko sta se vračala s posestev ju je ujel dež, zato sta se ustavila v hiši nekega delavca, ki sta ga oba poznala in jima je posodil plašče klobuke ter se odpravila na pot. Oba mokra in blatna sta bila čisto tiho, dokler ni posijalo sonce in je Giotto pripovedoval zgodbe, Forese pa si ga je ogledoval in ogledoval dokler ga ni vprašal: Če bi šel zdajle tu mimo nek tujec, misliš da bi ti verjel da si najboljši slikar na svetu? Giotto pa mu je odgovoril da bi mu verjel toliko, kot če bi pogledal vas da sploh znate abecedo. Ko je Forese to slišal je ugotovil da mu je ta plačal s takšnim denarjem za kakršnega je bilo blago prodano.

Šesta novela: Michele Scalza p Baroncijih

Pripoveduje Fiammetta

Govori o mladem gospodu Michele Scalza najljubeznivejši, najzabavnejši človek na svetu in je stresal najboljše šale, zaradi česar so vsi uživali v njegovi družbi. Ko je šel nekega dne z nekaj od njih na

Mont'Ughi, jih je slišal ko so se prepirali katera družina v Florenci je najplemenitejša. Nekateri so imenovali Umbertije, nekateri Lambertije in ko jih je slišal Scalza jim je rekel da je najplemenitejša družina Baroncijev pri cerkvi Santa Maria Maggiore in vsi so se mu začeli smejati. Scalza je postavil stavo, da vzamejo rabsodnika in tisti ki izgubi plača večerjo dobitniku in šestim tovarišem. Javil se je Neri Mannini in za rabsodnika so vzeli Piera di Fiorentino, ki je najprej poslušal Nerijeve razloge, kasneje pa še Scalzine in ta mu je rekel, da je najplemenitejša družina okrog najstarejša družina na svetu in to so Baroncijevi in dokaz temu je da je bog najprej naslikal njih potem ostalo ljudstvo, saj kot majhni otroci rišejo nepravilno tudi ta ni znal od samega začetka. Najprej je naredil eno oko manjše drugo večje, en obraz podologvat drugi okrogel...In tako so se vsi strinjali s Scalzo.

Osma novela: O zoprnih ljudeh in zrcalu

Pripoveduje Emilia

Fresco de Celatico je imel nečakinjo Ciesco, ki je bila izredno zalega obraza in lepe postave, ampak je imela eno napako. Bila je vzvišena po duši in je poviševala samo samo sebe, ker se ji je zdelo da nihče drug ni tako dober kot ona. Prej obratno da so vsi toliko slabši od nje. Ko je hodila po ulici je vihala nos, kot da vsi ljudje smrdijo. Nekega dne je prišla domov še posebej jezna in vznemirjena, jo je Fresco vprašal kaj je narobe na dan praznika in zakaj se je tako zgodaj vrnila pa mu je odgovorila, da so ji šli danes čisto vsi na živce in da niti eden človek ni bil tako grozen, kakor vsi danes na ulici. Fresco ki pa mu ta njena vzvišenost ni preveč ugajala ji je dejal: če pa ne želiš imeti zoprnežov na očeh se ne glej v ogledalo. Celatica, ki pa se ej imela za tako pametno, najpametnejšo, bolj pametno od Salomona, pa ni bila nič bolj bistra od kakega koštruna mu je odvnila da se bo še vedno gledala v ogledalo, saj ni dojela tega komentarja. Tako je ostala v svoji zabitosti še do danes.

Deveta novela: Guido Cavalcanti in florentinski vitezi

Pripoveduje kraljica

Družčina Betta Brunallescija je bila ena tistih, ki je pripravljala gostijo na svoj dan, na kateri so večkrat gostili tuje plemetaše, kadar so po naključju prišli tudi someščani. Gospod Betta si je silno prizadeval da bi v svojo družčino pridobil gospoda Guida Cavalcanta de'Cavalcanti, ki je bil eden izmed najboljših logikov na svetu in naraven filozof, dober govorec in silno bogat mož. Pa se mu ni nikoli posrečilo. Menili so da je to verjetno zaradi tega ker se je Guido večkrat poglobljajl v učenje drugi ljudje pa so menili da želi vedno dokazati da ni boga. Ko je šel Guido od cerkve Or San Michele po tekališču Degli Adimari do cerkve San Giovanni, je prijezdil mimo Betta s svojo družčino in ko je zagledal Guida se je hotel z njim malo pošaliti, zato je stopil do njega in ga ogovoril. Vprašal ga je kaj bo dosegel s tem, ko bo ugotovil da ni boga, odgovoril pa jim je modro da mu v svoji hiši lahko rečejo kar je njim všeč, in se jim izmuznil. Ljudje so osupnili, ker so mislili da nima to kar je rekel Guido nobene povezave s mestom kjer stojijo saj je toliko njihovo kot tudi njegove in tudi od celega mesta. Potem pa jim je Betta razložil da je mislil s tem kar je povedal da so Rakve hiše mrtvecev in da smo mi nevredneži in da so to naše hiše. Takrat so vsi razumeli Guida in ga niso nikoli več dražili Betta pa so imeli za modrega in razumnega viteza.

DEVETI DAN

Prva novela: Frnacesca se odkriža Rinuccia in Aleksandra

Pripoveduje Filomena

Nekoč je v mestu Pistoji živela prelepa vdova, ki sta jo nadvse ljubila dva Florentinca Riuccio in Alessandro. Oba sta se nevedna za drug drugega zaljubila v gospo, ki so jo imenovali Francesco de'Lazzari podila in ji utrujala z konstantnimi sporočili in ker se ju je hotla odkrižati, se jej spomnila da bi jima lahko dala nalogo, ki je noben od niju ne bi mogel izpolniti. Ravno takrat je v Pistoji umrl nekdo, ki je kljub temu da so bili njegovi predniki plemenitaši, veljal za najslabšega človeka in so ga pokopali v neki rakvi zunaj cerkve. Zato je rekla svoji služabnici, da so pokopali Bogomorca, ki so se ga še živlega bali in ji naročila naj gre k Aleksandru in mu reče, da ji nek sorodnik želi pripeljati Bogomorca in da se ga boji, da naj gre do njegovega groba, se obleče v Bogomorčeva oblačila in naj se naredi da je on. Riucciu pa naj reče, da naj izvleče mrtveca in ji ga pripelje na dom. In res najprej je odšel Aleksander in se postavil v mrtvečevo grobnico s pomisleki seveda. Res ga je dal na ramena in ga odnesel proti gospodičnini hiši, kjer so ju prestrašili stražniki in sta zbežala. Ko se je Riuccio kasneje vrnil po truplo ga ni našel nikjer več. Tudi v grobnici so iskali pravo truplo. KAnseje sta se oba mladeniča še vedno ne vedna za drug drugega opravičevala gospej in ji povedala vsak svojo zgodbo, ona pa se je delala kakor da ni nič in ju odkrižala.

Osma novela: Ciacco da pretepstji Biondella

Pripoveduje Lauretta

V Florenci je živel Ciacca, ki je bil izobražen a velikanski požeruh. Postal je zabaven zbadljivec. Občeval je z ljudmi ki so bili bogati in je z njimi hodil na drage večerje, tudi če ni bil povabljen. V tistem času pa je v Florenci živel še Biondello(dolgi svetli lasje, oblizan, nizek, ljubezniv, čepica) njegov poklic je bil enak kot Ciaccov in ko j enekega jutra na ribjem trgu nakupoval za gospoda Vierija dve minoga ga je Ciacco zagledal in ga ogovoril. SPrašal ga je kaj pomeni njegov nakup in ta mu je odvrnil da je Cors dobil v darila prav takšne, vendar mu ni zadosti za obed in ga vprašal čepride in Ciacco je pritrdil. Ciacco je res odšel k Corsu in ta ga je z veselejm sprejel, ga posedel za mizo in dobili so nasoljenega tuna. Takrat je sprevidel da je bil prevaran in ko je naslednjič srečal Biondella, ga je ta vprašal kakšna se mu je zdela minoga, a ta mu je odvrnil da mu bo plačal. Ciacco je mešetarju dal steklenico in ga naščuval da je šel do Filipa Argenti in naj mu reče da želi vina za družbo v Biondellovem imenu. Filippe se je razjezil, vendar ni ujel pripravljenega manšetarja. Ciacco, ki pa j espet srečal Biondella ga je napotil k Filippeju češ da ga išče, in Filippe je Biondella dobra namikastil. Ko je Biondello hodil domov se je spomnil, da mu je to podtaknil Ciacco in ko ga je naslednjič srečal je rekel da je bilo vino Filippeja tako dobro kot minogi pri gospodu Vieriju.

Deveta novela: Salomonovi nasveti

pripoveduje Kraljica

Najprej govori o tem, kako smo ženske po naravi podvržene moškim in da nam je tudi narava dala tako mesto s tem, ko nas je naredila šibkejše in nežnejše. Zgodba se začne s čudovito predstavitvijo modrega kralja Salomona in z njegovo slava ter radodarnostjo. Ljudje so hodili k njemu po nasvete in eden izmed njih je bil tudi bogati Melisso. Na poti iz Antiohije proti Jeruzalemu je nekaj časa potoval z Giosefom in ko je izvedel kakšnega stanu je, ga je vprašal po kaj gre k Salomonu, ta pa mu je

odgovoril, da gre vprašat, kakšno pot naj ubere s svojo hudobno in trmoglavko ženo. Vprašal ga je enako, Melisso pa mu je odgovoril da je iz Lajazza in da troši svoje imetje za pojedine, vendar nikakor ne more najti nekoga ki bi ga imel rad. Ko sta prišla do Salomona najprej eden, potem drugi, je Melissu rekel da naj »Ljubi!«, Giosefu pa naj gre h gosjemu mostu. Ker si odgovorov nista znala razložiti sta odšla domov, vendar sta se na prečudovitem mostu ustavila, ker so čezenj stopale tovrne živali (osli in konji). En osliček se je ustavil in ni hotel naprej, pa ga je gospodar tepel s palico. Njima to ni bilo všeč, ampak je vseeno poganjač (ta ki je tepel osla) zmagal. Ko je osliček šel čez most sta vprašala nekega človeka kateri kraj je to, in jima je rekel da je Pri gosjem mostu. Takrat se je Giosefo spomnil Salomona in je rekel Melissotu, da mu je hotel povedati da mora svojo ženo pretepati, tako kot je poganjač naredil oslu. Ko sta prišla domov, je Melisso prespal pri njemu in njegova žena je spet neki bluzila in jo je pretepel. Naslednji dan je trmoglavka dala zgodaj zjutraj vprašati kaj si Giosefo želi za kosilo. Melisso je odšel domov.

DESETI DAN

Druga novela: Ghino di Tacco in cligniski opat

pripoveduje Elisa

Kleriki so še bolj skopi kakor ženske. Grozovit in tolovajast klerik Ghino di Tacco, ki je bil preganjen iz Siene, je podžgal Radicofane proti rimski cerkvi in je tam s svojo tolpo oropal vsakogar ki je potoval mimo. Ko je k takratnem rimskem kralju Bonifaciju 8. Prišel bogat cligniški opat in je zbolel na želodcu, so mu zdravniki svetovali naj gre v Sieno v kopeli, saj bo tam gotovo ozdravel in tako sta odšla. Ko je Ghino to slišal je nastavljal past in je opata z vsemi njegovimi služabniki zaprl v neko sovesko. Poslal je nekoga da je razjasnil situacijo, vendar se je opat uprl a je kmalu ugotovil da je najbolše da posluša navodila. Odšli so v Ghinov grad in vsi so bili lepo nameščeni le opata so vrgli v temno sobo. Pogledat ag je prišel Ghino in ga vprašal kam potuje, ta mu je povedal in Ghino se je odločil da ga bo pozdravil brez kopeli. Ukazal je zakuriti ogenj drugo jutro pa mu je prinesel opečen kruh in mošt iz opatove zaloge, ter mu povedal da se je učil zdravilstva in da naj ga posluša in ta je pojedel in popil, potem pa sta se pogovarjala. Nato je Ghino odšel in se spet vrnil z enakim, tako ga je zdravil več dni dokler ni opazil da opat ni pojedel suhih bobovih zrn ki jih je Ghino pustil v sobi. Takrat ga je vprašal kao se počuti in ta mu je rekel da bi se počutil dobro če ne bi bil v Ghinovih rokah, ampak da je lačen. Pripravili so mu pojedino iz njegovih stvari in povabili služinčad. Naslednje jutro ga je Ghino spet vprašal če je v redu, ta pa mu je odvrnil da si le želi spoznati Ghina in oditi. Ghino mu je povedal da je on sam Ghino in da z njim ne bo ravnal kot bi z drugimi. Povedal mu je da ropa zaradi tega, ker je bil izgnan in da lahko odide če hoče. Ko je opat to spoznal mu je pustil nekaj stvari in odšel na dvor, tam pa povedal papežu za vso dogodivščino in ga prosil naj plemenitega gospoda Ghina vzame na dvor. Ta mu je ustregel.